

Stop geruzie en ga wat doen

Column
Frans Debets

Het is niet zo leuk meer om betrokken te zijn bij de energietransitie. Iedereen lijkt ruzie te willen maken en de standpunten worden steeds extremer. Het gaat niet meer om wat we doen, maar om wat we vinden. Eigenlijk heeft iedereen boter op het hoofd. Degenen die schamperen dat Nederland als klein landje de wereld niet kan redden, vergeten dat de Nederland al sinds 1997 mee onderhandelt over de wereldwijde CO2-reductie. Mede door de inzet van onze regering is na twintig jaar het akkoord van Parijs tot stand gekomen. Ook de Nederlandse regering vierde dit als een overwinning. Nu moet ieder land zijn bijdrage

leveren, Nederland dus ook.

Europa streeft naar 45 procent CO2-reductie in 2030, de Nederlandse ambitie van 49 procent is dus hoger. Degenen die daaraan vasthouden worden nu klimaatdrammers genoemd, maar we moeten niet vergeten dat de 49 procent niet door de oppositie is bedacht, maar in het regeerakkoord is opgenomen.

Mark Rutte heeft in New York en in Brussel trots verklaard: wij nemen de leiding in de CO2-reductie. Het is ook niet een obscure actiegroep die in Brussel de landen nu oproept om naar 55 procent te gaan, het is het kabinet dat dit nastreeft. De actievoerders die de straat opgaan, eisen wat de regering zelf bedacht heeft.

Degenen die roepen dat de regering helemaal niks doet, hebben ook ongelijk. Er worden miljarden uitgegeven aan de duurzame energie en de transitie is overal zichtbaar en merkbaar. Het tempo zou omhoog moeten, maar een te snelle verandering leidt tot onrust en verzet. Nederland laveert behendig tussen de bereidheid om te veranderen en de weerstand en weerzin die de verandering ook oproepen.

We vinden het moeilijk om toe te geven dat het langzaam gaat. Steeds weer wordt beloofd dat het binnenkort, zeer spoedig, volgend jaar wellicht, veel sneller zal gaan. Bezwerende formuleringen als: we zijn op de goede weg, het doel is in zicht, de koers is uitgezet, verhullen slechts onze onmacht om eerlijk te zijn. Dit gedraai leidt alleen maar tot nieuwe teleurstellingen, eerlijk uitleggen dat het heel langzaam gaat wordt gevoeld als een

De voorzichtigheid en bescheidenheid die zo kenmerkend is voor onze politiek lijkt rond dit thema te zijn verdwenen

nederlaag en falen.

De voorzichtigheid en bescheidenheid die zo kenmerkend is voor de Nederlandse politiek lijkt rond dit thema te zijn verdwenen. De wethouder die schaamteloos verkondigt dat zijn gemeente in 2030 wel klimaatneutraal zal zijn, is net zo onverantwoord bezig als degene die volhoudt dat de mens het klimaat niet kan beïnvloeden. q

De suggestie dat vergaande energiereductie en CO2-reductie makkelijk kunnen 'als je maar wilt', is net zo vals als de suggestie van de bedrijven dat ze failliet gaan als er een CO2-heffing komt. In voorlichting uitleggen dat je bedrijf 100 procent draait op windstroom is net zo'n leugen als de claim dat het landschap onherstelbaar wordt vernietigd als er een paar hectare zonnepanelen wordt geplaatst. En de claim dat de energietransitie duizend miljard euro zal kosten is net zo'n onzin als de belofte dat binnenkort alle energie gratis van zon en wind komt.

De steeds hogere toon uit beide kampen leidt tot niets. Kunnen we weer normaal doen en uitvoerbare ambities verbinden met echte plannen en die dan ook uitvoeren?

.....
● Frans Debets is deskundige op het gebied van duurzame energie